

— Облаци-тѣ замин'ватъ покрай насъ като наша-та скръбь..... Що чиди царкыня?... Азъ сѣкамъ, ты знаешъ че въ дворовы-тѣ царевы има вѣрны слугы, кои-то скръбѣтъ за царь-атъ и за род-атъ му.

— Обрене, Обрене! рече ты, наша царкыня сега ꙗ сирота, ты ще умре горка-та! силѣтъ ꙗ да ся вѣнчае съ комисова сына Самуила.

— Кой ꙗ сили? извикъ старец-атъ гнѣвно.

— Комисъ каз'ва, че там ꙗ подирня-та волѣ на царь-атъ, ты не ще да ся противи на бащинѣ-тѣ си волѣ и ще умре отъ жалость.

— Злосторникъ! Той лъже, ище да ꙗ измами! рече Обрень. Ёдинъ Богъ ꙗ чулъ най подирнѣ-тѣ волѣ царевѣ, а не убийци-тѣ му, кои-то бѣхъ пратены отъ комиса!

Неда настрѣхъ.

— Така Недо! Царкыня Райна сетнѣ сичко ще чук, а сега само едно спасенѣ и' остава— да бѣга отъ той-зи дворъ, кой-то ꙗ станѣлъ врътепъ хайдутскы и прѣдателскы. Царкыня Райна нека ся помоли Богу, и нека ся ослани на вѣрны-тѣ рабовы Божии и царевы. Сега иди си доклѣ нѣкоѣ лукаво ухо не ꙗ подслушало.